

Aj. I 830

Sergius Rus.

**MAANOORTI
IIDU
TALLINNAOCCAKOND
MARI
1934**

**M
P
P
S
O
O
L**

MARSOOL

Maanoorte liide Tallinna wakonna ajakiri

Toimetajad:

G. Vilberg

H. Asula

A. Timberg

2

II aastakäik

Ilmas tarvida
mööda

J. Männik

Kevad, aga...

Kui lõpmata palju ei sisalda kevad noorurile! Kevadtunnete salapärased ennustused, kevadute võimas kohin, kevadpäikesed ergutavad kiireid ja kevadlillede uimastav lõhn, kas see kõik kokku ei ole nooruri hing tema elamus-tega ja tunnetega? Kas ei ole kevadrööm küllaldane vääratus, millele võiks tuua ohuriks kõik tunded ja mõtted? Ja on seda tõesti, eriti veel noorurile, aga... ta on seda vaid siis, kui tunnetatakse äieti kevadfilosoofiat. Ükski teine aastaaeg ei paku nii palju õnne, nii palju päikstundelõbu kui kevad, aga ükski teine aastaaeg ei põhjusta ka nii palju valu ja pettumisi kui kevad. Kes kevadröome elab ainult tunnete, see sarnaneb sirtsule, kes laulis kogu päikesepaistelise suve, kuid esimesel öökuimal läks sipelga palvele. Kes aga kevadelamusi jahib ka mõistusest ning tahtest, see sarnaneb targale neitsile, kes värustas oma lambi õliga, et võtta vastu oma

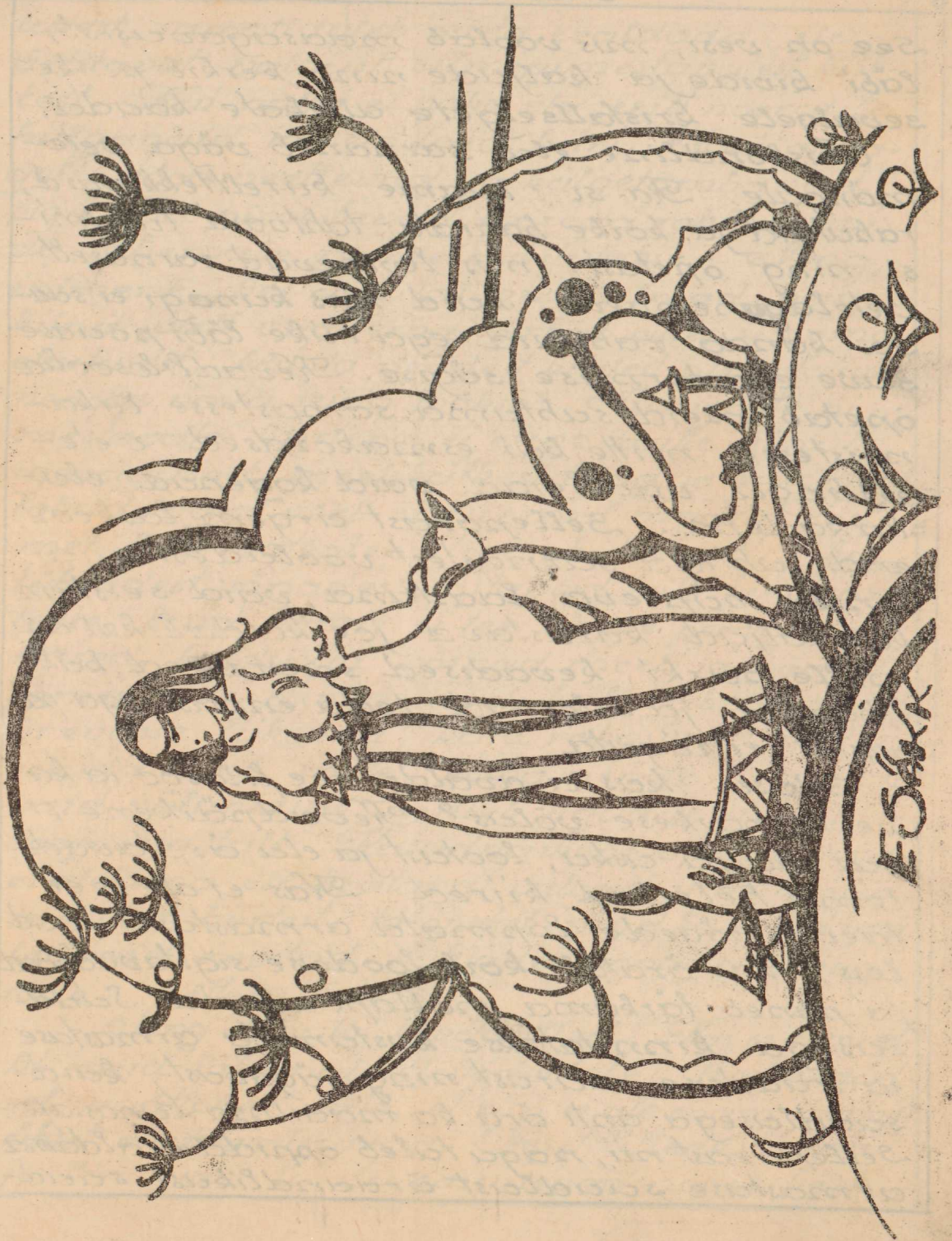
peigmeest vääriliselt ka siis, kui see peaks ilmuma öösel. Selleks õpetab meid ka kevadfilosoofia. Ja õpetab meid elama kevadröönne nii, et neist röömadest jatkaks ka nendeks aastaaegadeks, mis neid nii olult ei sisalda.

Milles avaldub see õpetus?

Kõige enam, kas ei avaldu see kevadilultes? Kes on kindinud lõunakaare kevadilulle keerises ning kuulanud nende mahedaid ennetusviise peatselt soojusest, sel tekib tahtmatult hinge tunne, et pakase võim on muratud. Kuid tuul, mis tänas kandis õrna soojuse laineid, võib homme olla juba Põhjakaare külmas voolust, tuues kaasa varakevadisi öökülmi. Ja sellepärast inimlaps, kes end laseb juhtida iga õrna tuule pehlikust sosinast, elab peagi üle raskeid pettumusi. Ja sellest kevadtarkuse esimene õpetus: ärge määrake ennast sihte vastavalt tuulelipule, vaid rajage ennad võitluslipu järgi, mida kanda tuleb ka vastatuult.

Ja siis, kas ei avaldu see õpetus kevadilule mõllis? Esimene suurem meelidatus, mis sünnib maapinnal kevadise päikese mõjul, on lume-

sulamine ja vetelangemine. etlaapinna
 talvine valge vaip muutub peagi vedela
 vahet sarnaseks, mis siia ja sinna soodab
 väikesi veeniireid. Väsimata kiirusega ot-
 sivad need eibinensistid, et siis koos renni-
 kestena sõudla põldeidelt ja aasidelt aja-
 kesle poole. et need omakorda taidavad
 jõesängid, käärua ja tuhaid. Ja nii sein-
 nivad mõne päeva jooksul jääkalle all
 rahulikult voolamaid ajades ning jõe-
 dest lõpmataid veeväliaid, kus vool
 suure kohinaga rahetult siia sinna vee-
 revad, vahet eiles viskavad ja valimata
 kantsagi kaasa viivad. Et omakordsele
 vaatlujale näib see vete mäng nii jõult-
 sena ja võimsana, et tal tekib teene,
 et ükski võim ei seida seda enam kuma-
 gi pidurdada ega tagasi seada oma
 harilikku seisandisse. Need mööduvad
 näidala pöevad ja lõpmataid veehogeid
 on järele jäänud üksikud seigavamad
 laigud ning rahulikult, kuigi veel
 täielaselt voolab jõesäng. Seegi ka-
 haneb veel päev-päevalt, vool muut-
 tub ikka ehtlasemaks ja kindlamaks
 ning vesi puhtamaks ja selgemaks.
 Peagi lakkeb ka kaitsemine ning
 ehtlase ning selge voolend
 jatkib jõesäng muutumatult
 veehoge kindlakääratud rühi poole.

See on vesi, mis voolab meiasügavustist, läbi kivide ja kaljude ning kerkib päikesepaigete kristalliselgete allikate kaudu.

Ühiskondline elu sarnaneb väga vete-mängule. Tä siin leiame kiirelttekkivaid, rahutuid ja kõike haarata tahtvaid liikumisi ning õpetusi, mis levinevad sarnaselt vetelagunemisele, kuid mis kunagi ei suuda kanda rahvaid ega rüike läbi põuase seive ega tormise sügise. Kevadfilosoofia õpetab meid suhtuma sarnastesse liikumistesse mitte kui esmakordsed vete-mängu vaatlejad vaid kogunud elutarkadena. Sellepärast ärge muretseda jahtida sarnastest vooludest siin-sinna käibleva laastana, vaid seiske kui kaljad karastava jõe kaldal, kaljad, mille nurki kevadised suurveed kallid ühavad ja siluvad, teda ennast aga paigastki ei liiguta.

Edasi, kas ei avaldu see filosoofia ka kevadpäikese võlas? Kevadpäikene, kui palju eureka, lootust ja elu äratavad tema heledad kiired. Kas ei ole see taeva võgede lõpmatu armastuse suudlus, mis äratas kõik looduse sigitavad jõud ja paneb tarkama maailmapäevs elu! Suudlusega kinnitatakse kustumata armastuse ja truuduse suurust ning sügavust, kuid suudlusega anti ära ka maailma leinavus. Sellepärast nüü, nagu tuleb õppida eraldama armastuse suudlust äärmuslikest suud-

lusest, samuti tuleb osata eraldada elu-
 äratavat valgust silmipimestavatest kiir-
 test. Kui palju ei paku elu, eriti noorurile,
 hülgavaid ja heledaid kiiri. Elad on sa-
 geli väga veetlevad ja külgetõmbavad
 aiga nad pimestavad ka seda rohkem, mi-
 da lähemale nendele astutakse. Ning
 inimene, kes usaldab oma silmad neisse
 kiirdevalt vaatlema, ärkab alles siis oma
 eksitusest, kui ta nendest kiirtest pimestatuna
 peaga vastu seinu jookseb. Nuisuiguste pi-
 mestavate kiirtena ei esine mitte ainult
 igasugused meelikõrvestavad ja kukutavad
 löbid vaid veel suuremal määral mit-
 met liiki patenteeritud „kaldsuid“ kes
 tühjadest sõnadest ehitavad teile hülgavaid
 losse, kuid käega ei tee kärpse peagi. Sar-
 nased kaldsuid võivad meeli ja mõistust
 pimestades panna sageli küll rahvahulgad
 ärevusse liikuma, kuid rahustada neid ei
 suuda nad mitte, kuna nende hülgus on
 vaid välispidine, millel puudub sisemine
 soojus ja tuli. Kevadpäikene õpetab meid
 eraldama eluäratavat valgust silmipimes-
 tavatest kiirtest, ta õpetab meid ka eraldama
 loovaid mõtteid tühjadest sõnadest ning
 tõde - pettenähtidest.

Ning lõpuks, kevadlilled! Kas ei viinud
 ki meid lähemale elutõdedele? Peatiskaid-
 sel vaatlusel näib, et siin ei ole enam midagi
 ühist elureaalsusega. Kõnet lilledel lõhna
 ja linnudel. Kõnu ununevad nagu kõik

meised, hing vabaneks nagu kõigist maail-
 sest, lennates fantaasia rüügi radadele. Ja
 miks siis mitte unistada elukarmust, seda
 igapäevast, labast, kui teile pakutakse kullu-
 ses nii palju ilu, nii palju aimastavaid aroomi
 ja nii lõpmata kauneid viise! Miks nõrkest
 keest nii suurt õnne peab veel meelde tule-
 tama, et elu pakub ka valu, kannatust ja
 muret? Kuid niisugusele küsimusele
 avatavad kevadlilled vaid noori nõrku
 hingi. Eriti inimeste, kes kunagi pole
 üle elanud kevadet. Keset kevadlilli
 sirgunud noorur on õppinud ka lilledele
 tarkusraamatut. Ja see õpetab, et kevad
 ei ole mitte ainult öite aeg vaid ta on ka
 külvi aeg. Ning mida keegi külvab, seda
 tema ka lõikab. Iga seemne ei kanna veel
 õisi, ega iga õis ei kanna ka vilja. Lilledele
 filosoofia õpetab meid külvama ainult
 neld terti, mis õitsevad selleks, et korral
 kanda vilja

Need oleks üksikud tähtsamad pehe-
 küljed kevadfilosoofiast. Pehe küljed, milles
 sisaldavaid tõeteri vajame eriti käesoleval
 ajal. Need tõeterad õpetavad kokkuvõet-
 talt: laskema end karustada kevadtuulte
 kosutavast puhangest, kuid ärgem seadkem
 kunagi omi samme tuulte järgi; vaadel-
 gem kevadist vetemängu, laskema end
 suurveest isegi siluda, kuid end kunagi
 sellest mitte kaasa viia; naatigem kevad-
 näikese beidat kiirte võlu, kuid ärgem

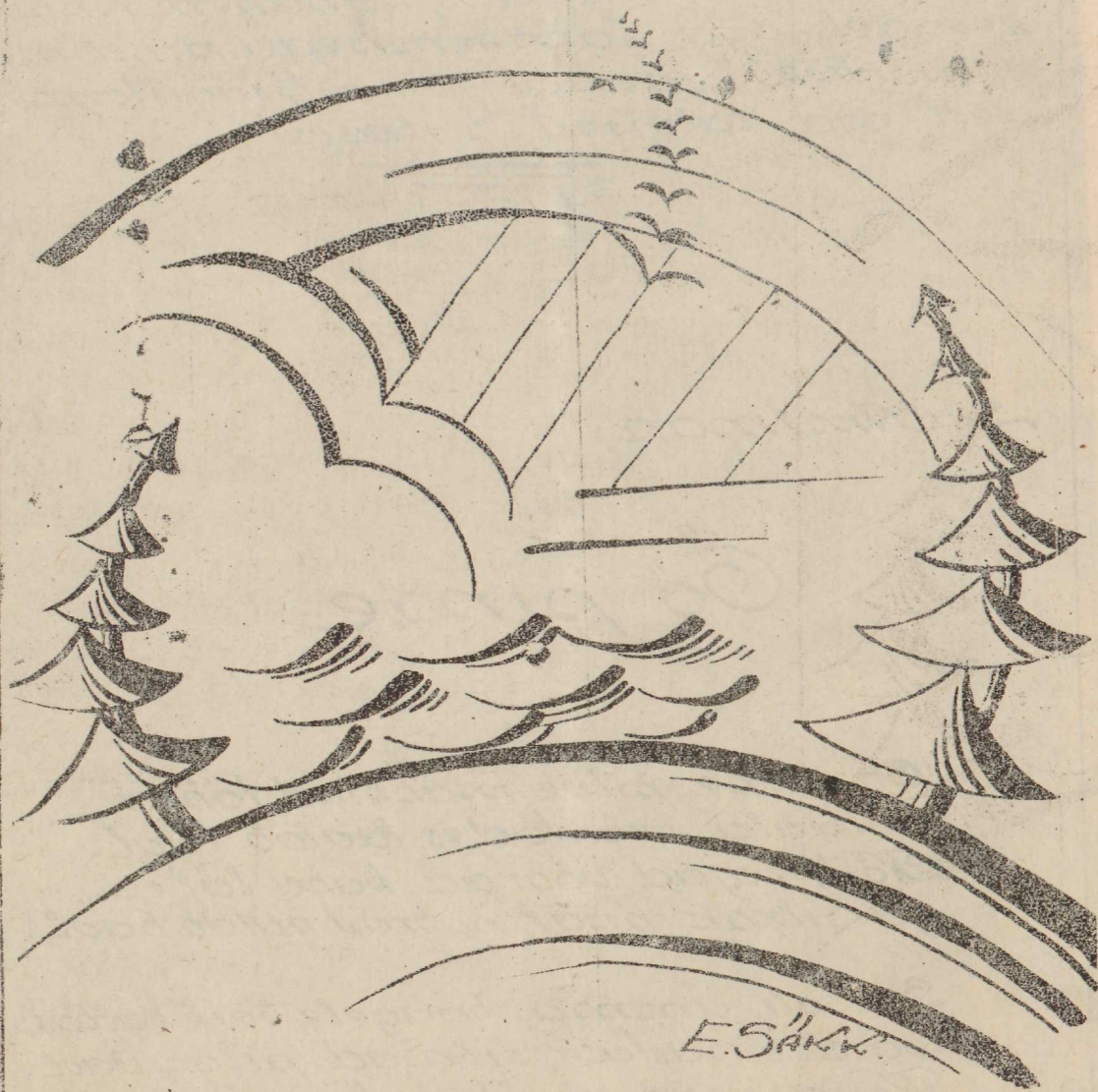
laskema end nendest mitte pimestada
ja keelvakema lõhnavaid. Illi keid
keelvakema neid viljakandvaist seem-
neist. See tähendab, kandkem rinnus
kevadet, aga kandkem seda nii, et me
ei nõrkeks sevisest põcast, sügisloomi-
dest ega talvisest pakasest!

S. Artman

Õõ pinne

Õõ pinne pilve mähibind tähed.
Õõlauru sahistades kuulab kuul.
Kõik rajad vöörad, kuhu lähed,
ja silmis pisar, nukrust nutab kuul.

See oli ammu, kaugete lõik kodus,
vaid eincustuse silmad pilguvad.
Keid minu mälestiste nukras kodus,
veel mõned hellid tähed vilguvad.

Helmut Vilberg.

Karadi kaljas.

Oli tormine seigirohku. Teul undas väljas, kord naga põgenedes korstnast varja nähtamatu õhu eest, kord jälle tõigistades ukseingi kallal ja piludes uuelõimulisena laheaugust sisse. Oli selline õhtu, kus vanaisa meeleldi istus kõideva ahjale, pöpsides meriveigust piiper, millise evis kalli mälestusena Uus-Kaledooniat. Negajalt viskas peene kasekalei ahju ja segas roobiga tules. Sääljuurus armastas ta jätta vesta ornid seiklusist ja jutustada välismaiste paikadega seotud maistendeleist, kui kuulajaid leides - ja neid leidas tal alati.

Vanaisa oli võimusa rühkiga mees, aastatelt kuueteinmene, ent välimusega arvestades peeti teda vähemalt kümme aastat nooremaks. Üksikud kõbehallid karvad eksisid ta Brinett juustes. Välist oli vanaisa tõmmakas ja rõugearmiline. Kui merivees oli ta kõik maailma kolkeid läbi rännanud. Ta tundis kõigi Vahemere saarte ajaloo. Tundes Aafrika mereid, kui omal olt sõrme ja India Ookeanis põlnud koha.

kus ta oleks võinud eksida. Ta oli talvavõimeid Puumoto saare päriselanikega ja õppinud nende huvitava keele. Väidetakse istus toosama vanaisa, kes oli võidelnud meriröövlitega ja taplast pidanud Austraalia päriselanikega kättevõttele ees ja alustas juba pühema meile, kes me istusime kui järgid ta ümber. Tarkade, ta eakas koer, istus ügitooli kõrval maas ja vaatatas vanaisale otsa pilguga, nagu tahes öelda: 'mina pärist võid alata.' Ja vanaisa ütleski.

„Vahemeres, Torrero saare lähedal asub kalju, mida säälsete päriselanike poolt nimetatakse kuradi kaljuseks. Teiselt kalju sarnaneb teataval määral kaljusele, sellest on vist tulnudki ta nimi. Rahvasuus liigub selle omavärsse kalju kohta palju mainendeid, et kes neist kõlab järgmiselt.

Teineteistkümneks sajandil võimatses Vahemeresel jalm röövel, Chembra Raevnikud, uskusid, et tal sädame asemel on 'kivi', sest roimad, mis ta hingel lasusid, kändisid pörguni. Tehtus nii, et Torrero kuberner korraldas kaitseväe, kuhu olid kutsitud saare rikkaimad ja tähtsaimad isikud. Peo lõpuna oli määratud lõbusoit kuberner kahemastilisel parjekaal. Vaeu oli parjekaal algumerele jõudnud, kui silmapärisle

kerkis Membra röövlaev. Kiirelt asuti põgenemisele; oli ja kõigil teada rõõli julmus. Kibernereri parjek põgenes kui laululind kotka eest, kuid kotkas oli nõbedam. Mõned kahurpaigud ja röövlaev haakis enese parjeka külge. Sõitjad nõudsid paanikas peituda, kuhu keegi sai. Kuid röövlid ajasid neid metsikult tekile bokku ja röövisid väärtuslikumad esemed. Kibernereri viieaastane poeg oli peidus kõiehammiku all. Kuid keegi röövleis, kiskus ta säält välja ja purustas ta päa vastu masti. Kostis hullumiel karjatus. Kibernereri naaine all langenud näinestusse. Vääd valmistasid röövlid minekaks. Kuid enne lahkumist nad nad puurisid laevale auku sisse. Vaikselt, vaikselt vajus kibernereri uus parjek ühes käsiringutavate inimestega põhja. Membra kihutas aga rõõmsalt laulva meeskonnaga näinema. Vahupeal oli taevus kattanud paksude pilverüngastega ja üha lähenes mürisev kõu. Etseku Pikkeri põrutusel hakkasid lained rulluma. Mürisevates veeres laine laine järele vastu laeva, Membra paadis kiirelt varjule pageda oma koopasse, kuid saatus tabtis teisiti. Torrero saare lähedale jõudes jäi laev kui nõrutult seisatuma. Ohust kauldus võigast kohinat lainetest kerkis rohelist valgust, millest paistsid Membra ohvrid. Paistis parusta-

tud näädg. - kaberneri poeg. Võdrameel-
 pe kaberneri naine. Räevnikud. ehemõ-
 ra kõrva roostid nende ahastused ja
 hoiged. Hõrraga aksatus. Pöövlaeva
 nina tõusis aeglaselt siis langes valju
 praginaga vastu merealust kaljut. Lae-
 va peüst kere, mastid ja kõik kadusid.
 Järele jäi vaid kaljase kejualine kalju.
 ehemõbra õherit olid haaranud laevalt
 rööpaätiku ja kiskusid teda ühisügava
 male ja sügavamale. Jäi järele

E. Saan.

virvendav koht keset Vaahemerd karikual-
 sast Chembraast. Kuid tema laev ähes
 meeskonnaga on tardunud kivises kaljas.
 Kuid vahest vaikesil sügisõhtul,
 kui päike on kadumas laevast ja imbr-
 ruskond värvumas veripunaseks, kostab
 merest laul, Chembra laul. Laul rõõvli-
 jalpaist vägitelgudest, rõõvkäikudest ja kum-
 ra laost. Laul kandub taule saatel
 kaugele, kaugele. Ja kaljade vahel
 keeldub sosinat. Chembra kaljasel ki-
 lab jälle elu. See on siis, kui vaikne
 sügisõhtu. Nga kui massab meri ja laine
 lainet tagajajades murduvad vastu
 kaljast, kaljulaeva, kerhib merest rohkeat
 valgust ähes Chembra ohvritega. Chere-
 potjast keeldub siis kaebamist ja nutu,
 rõõvlinuttu. Ja näeb kuis ohvid pidutse-
 vad laeval. Ja tema, kardetud meri-
 rõõvel on needitud merepõhja sala-
 sidemetega. See võimalustab talle püüa,
 nähes omi ohveid rõõmsaina ja need
 rõõmustavad mõrvari püüdest. Vahe-
 mere kalurid, istudes koldetule ääres,
 keeldes merest ohkeid ja kaebamisi, vaa-
 tavad äksteisele tähendusrikkalt otsa.
 Chembra laul on lauldud Ohvid püüa-
 vad teda kohtepäevani,

Chende, sõnadega lõpetas vanaisa jutu.
 Toas oli kingeängistav vaikus, ainult sõed hõ-
 geid veel punaka lumaga. Vaatasime mat-
 tesse süvenema nende vümaselid kumenduste

U. Jämaa

Kaks luuletust

Olul

Keit kastel kiirgab koida sära,
 Ohk hommikune karastab,
 Ja looja laste vaba kära
 Kõik pisimaise peletab.

Etta astun läbi märja rohku,
 Siin närsiu õis, siin puhkev pung,
 etarm õitseb igavike rohus.
 etarm õitseb järjest. Kust see tung?

etäe - lõppud nutt. Ja seitikate karju
 Ja ehitabki laipa - lastekodu!
 Siin õija elu keetus surma varjus,
 Ja sehit ühis. Ja nõnda ühtesoodu.

Siin rukki nurm. Pääd puisti. Teih-
 jad nad.
 Kuid sõkal paisub, heidab tolmetkad
 Ja üle vada kõljub elu-üda -
 ette leivavilja kudu.

Siin põlles sigib leib - me igapäevne
 Siin sigib rikkus, nälg, kunst, roim,
 Önn, armastus ja patteid tehatpaine;
 Siin sigib inimene igatsuga taime.

Siin sigib teadus, rammatus, kõikide,
 Siin sigib aine millest sünnib liha
 Ja ähes lihaga ka ajugi
 See - mõtleb - ega meeldugi!

...
 Kuis vihkam kokvi päilad lõhna,
 Ja vööra mõtte mõletsemist,
 Ja inimlooma rõõms - lõhna,
 Ja viisakuses siblimist!

Ma ihkan vahustamine mõlle,
 Ja lammitaise healgemist,
 Ja kannikesi - hella - hella,
 Ja laane tassist vaikimist.

Otsingul

Olin kõrtsis.

Maies viinast ja õllest.

Taas ärgas rahutu viis.

Tantsiti.

Kõõruti tarmetest tolmu.

Ja siis?

Oli peni

Tal saba nudi.

Tahtis sügada kambaga saba.

Seks türlles ja türlles.

Saba otsal istus kirba ema.

Küigutas karvadel lapsi.

See aga piilus kõrtsirahvast.

Piilus ja mõlles:

Tantsivad.

Taas türllevad tolmuiseid teid.

Otsivad ilo ja õnne?

Otsivad elu ideid?

Just kui peni! - sügeliseid...

H. Gideman

Kuidas saada elus edasi.

(Tallinna osakonnas peetud referaadi kokkuvõte)

14. aprillil 1934. a. pidas Hans Gideman Maanoorte Liidu Tallinna osakonna järjekorralisel referaatilisel huvitava ja väga õpetliku ettekande, milles ta kokkuvõttes ütles umbes järgmist:

Sissejuhatuses kõneles referent, et Eesti iseloomul on väga häid omadusi, kuid ta on täiesti väljakasvatamata. Väitena tõi ta inglasi kellelki kriti välja arvestades, et iseloomu kasvatamine ja keda meie peaks endile eeskajaks võtma. Juba lapsest kasvatatakse inimesele kõik omadused, mida tal elust läbilõomiseks vaja on. Ta meie peaks kindlasti enamat rõhku panema oma iseloomu kasvatamisele, et elu ei tunduks raskena ja täis eilesaamatuid raskusi.

Üks esimesi päideid, kui tahame iseloomu kasvatamisega algeist teha on heita peast kõik mõtted, mis ütlevad, et meie elukäik on määratud saatusel, vaid peame uskuma enese võimesse ja nende juurdekasva harjutuse teel.

Siis edasi peame kaotama endis
alaväärtuse tunde: meie kui väikerahvas
võime suurte rahvaste kõrval nende
kiigla arvule vaatanud väga paljel
olla ja suuta. Ühesõnaga meil peab
kaduma hirm suurte arvude ees, millega
teised rahvad end tähistavad, sest rah-
va väärtus, mille arv, loob rahva kui
terviku.

Rääkides iseloomust ei saa mõõda
ka meil leiulduselt maad võtnud töö-
põlgusest. Et sellest vabaneda on vaja
kõõlist julgust, millest meil nooril
ei tohiks puudust olla. Peame saama
aktsionäri lahti mõttest, et ainult diploma
määrab töö ning elu suuna, ning maad
enam teha ei ole vaja. Ei, meie peame
uskuma rohkem oma võimesse kui
diploomi. Peame mõistma rohkem prak-
tilist tööd ja tarkust kui seda annab
diploom.

Ei saa ka mõõda enesevalitsamise
kasvatamisest, et omada rahulikku ja
tugevat iseloomu. Ma ei tohi elada
teiste arvel s.o. olla tagant järele
tark teistelt tehtud vigade arvel.

Enese läbi loomiseks peab olema
ka viisakas kaasnimiste vastu, et
nendega hästi läbi saada, kuid seal-
juures ei tohi edustada ega harras-
tada võltsi või tehtud viisakust. Et
ise korralik olla, selleks tuleb korra-

Pikka ja hääd seltskonda valida

Ka suurem parte on, et meil ei ole veel küllaldaselt arenenud täpsuse ja usstavuse tunne, need kaks on aga tähtsaimad elust läbilõõmise aluseid.

Kokkuvõttes, et end kindlalt läbi-
peida ja eilainimitud omadusi endale
juurdekasvatada: peame uskuma ene-
se tahtejõusse ja omanä viisakust ning
tehnilist oskust. Pealegi valmis olema
igast tööst kinni hoidata, vaatamata
diploomile ja haridusele.

J. A.

Lilli Starjulane.

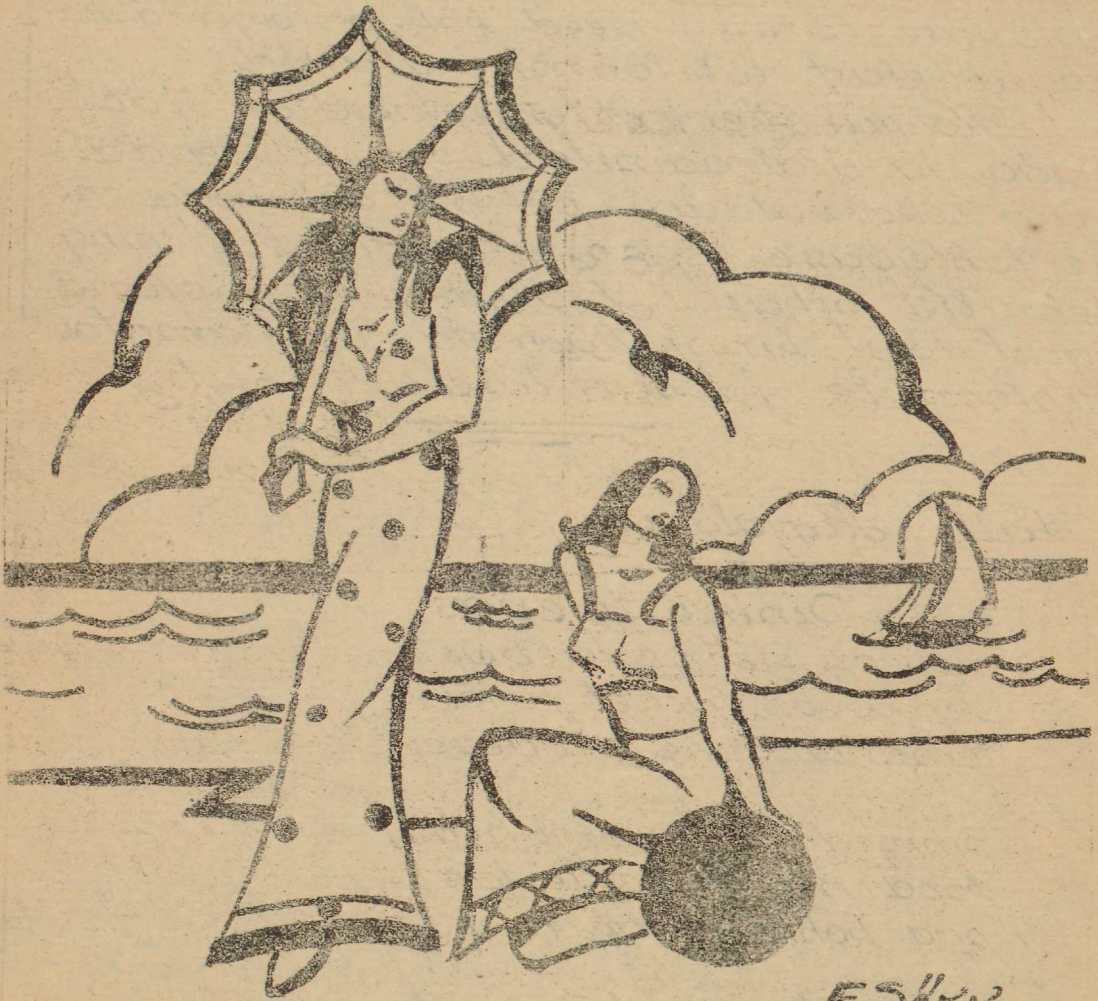
Sinine taevas.

See on sinine taevas.
Tema on puu- ja tätt,
tema on õnn ja vaeva.

Sinine taevas, kord helke,
kord muste varje täis,
näa kohta ehita telki.

Armastan, sinetav, sind,
kõrge taevas, sa kauneim!
Küllal kord avad end?

Sõravais tähtedes
kuusirp su valitsejaks
kullane sinises.

ЕШКА.

Lilli Karjalane

Õi südant pole mul.

Õi südant pole mul.

See vaikind armastusest ammu.

Ja mure ükski sul

Su rõõmsa hinge maidel mõtmas samal,

Kas äsjanukkend lilled õied sulgend.

Ja ilu, armastuse võimaid põhjamaale külgeni

ning jõe keilmund.

Õi südant pole mul.

Õnnele valgeid ükskord murdsin paljaj

Ja talpe kolm.

Õnnele viimased meise, selle saatas valja,

Üks talipemane, just nage minna süda,

Kaks strellilist, milles täpid muutad.

Õnnele vaikisinse, vaikis meie kaal.

Kes haiget teind? Õi tea - vast marutal,

Õnnele süda, hing neis lillis peitub, -

Uuad keha külgeb sihtia.

Õnnele meirre, hellusisse heitub.

Õi julge sulle sõnada: et armastan.

Eedi Mustikas

Veetrasse ja Keevasse

Oli kevad. Oli varakevad. Püüde püüad olid linnas veel pabataimas, keev päikese vallatlevat sädelest ja suvelikke soojust oli tolmuiseil tänavail rõõmstaval. Paljad tõttasid kevadisesse loodusesse — nii ka meie. Kui „Estonia“ esine rökkas noorusel, siis algas me sõit Veetrasse ja Keevasse.

Tallinnast väljudes löime valla rökkaev Paulu. Laulsime esimeste laululindudega võidu. ette kalgesime piki teed, taha meist jäi hõljuv tolmu pilv, mis kattena langes esimesile äsjanukkenel püügil; esimesile hiirekõrvulisele lehile. ette tõttasime äha edasi, et taha jäi meist põllal kündev põldur. ette laulakajades jäi viivaks seisatama, äigas laubalt hiigi. etteöödusime tust, jäi kumisenä kõrvu vaid katigusest kostev nõõ ...

Ka me autodele oli nakand ümbritsev kevad; olid keev esmakordselt väljasaand sõitid. Püüdsid teineteisest igal hinnal mööduda. Tee käänakuil auto tagamine als tõttas kraavi pervele ehtevasse lähedusse. Kostis tütarlaste ehmuvaad pilkeid. Kuid ei me eesmärk kevadist niiskust õhku kraav!

Mõnetunnilise sõidu järele saavutasime ühe osa oma reisisihist - Kehtna kõrgema kodumajanduse kooli. Kooli juhatuse suurel vastutulelikkusel võimaldati meile näha ja tutvuda kooli igasuguste ettevõtetega. Opetajate saatel läbisime kooli peahoone, siis veel õpilaste ühiselamaja ja tutvusime aiapidamise ja karjapidamisega. Igalt poolt hoovas meile vastu eskerjalikkust ja korralikkust. Olgugi, et me Kehtnas türikeseks saime peisima jääda, siiski viisime saält kaasa palju hääd ja mälestamisväärsed. Lahkudes oli me üksmeelne otsus: hävasti ja jälle nägemiseni Kehtna!

Tärgnise etapi - Heava - saavutasime teinidase sõidu järele. Elise poolt korraldatavale peole oli aega veel palju. Meid egas me norutama ja niisama vaktima jäänd! Kes läi kaasa võrkpallid, kes teidis läbi omaale mõnestiguseis seltskondlikes mänges ja mõni isegi õhvardas rümmelda unustasse jäet tülis. Ja peol esinevad tegelased! Kes piiges mõnda pimedasse ja mahajäetumasse nurka ja laulis sääl omi seidantsulavaid serenaade kuldmatule müürele. Laulukoos ja kõnekoos tegi harjatusi lugematult. Andile hõveks ja teisile nandinguks. Ja peolisigi hakkas seda teed ja tadata teed kaarda saabuma. Ajaratta veeredes kõgis neid suur jõuk. Meid meid valdas

siiski mingi seletamata tund; tundsi-
me nagu peadeks midagi või kedagi.
„Tulevad!“ - see lihtis sõna lõi kas-
me teadvusse, keda me ootasime. Ke-
vadises õhkuõmarmuses saabeviid oodati-
mad külalised - Kehtna õpilased.

Rõõmsas peotujus veetsime heid tunde,
kuni saabus me naine. Teel tajusime
kui pehke on kevad; niipalju kui oli tal-
les soojust ja avarust, samapalju oli
kevadises õas teekonnal külmaust ja
rõhket.

MANOLITO

Felix Krenner

Askeldab alati töös ja tegevuses,
tundub nagu oleks osakonna liige ja
veel enam. Naljaks on ainult alati-
ne külaline.

Grina Sõkk

Keinustrik mitte ainult omalt olemiselt
ja koolidiploomilt, vaid ka tõe kaastöölise
Maasoolale, aidates seda igati kaunistada.

Erich Oilmanson.

Ma isik võljendab end imbrusele mingil silmapaistval viisil. Mõni on „ennast kõvasti täis“, loob põidlad vesti tasku ilmet, et mis maksab maailma! Teine säästlikus peidab mitte millegiga silma paista. Mõni oma maaise olemisega rikub meie hääd olemist igati; juttu vestes vaata, et ta sul sõrmega silma näost ei torgi, püüa vaadata, et ta sul näo pe eest ei teri. Ühevõnaga nad käituvad nii, et sa eradal tunned kindlasti ebamugava.

Ülatoodud iseloomustused ei ole mingil tingimusel maksusel Erich Oilmansonil kohta; ta ei evi mainitud ebavoorust, aga... Eks ju ole temagi inimene! Osiatal, kui temaga tuttavaks saame, ei erine ta millegiga teisist viisakaist kaaskodanist. Oskab isegi viisakas ja mõnus jutukaaslane olla. Teistkordselt temaga kokkusaades loob ta kindlasti partii mängukaarte nähtavale; ja siis algab trikkide tegemine nendega. Kaarte peos hoides, omab ta sellise ilme, et ootame temalt nende käsitamiseks suurt virtuooslikkust ja seni nähtamatut osavust. Ent peetame! Peagu alati ebaõnnestub tal nende sooritamine. Püüab siis alati mingeld vaban-

dusi meile kuuldavale tava ja siis
 uuesti ja uuesti proovida, ehk ometi
 õnnestub! Üks isik, kellele ta luge-
 mata arvul neid trikke on püüdnud
 teha, räägib, et tal isegi paar korda
 olewat õnnestunud nende sooritamine.
 Chinese tea!

G. Raave

Tõusev täht referaat-vaadlusõhtul,
 levid mis test edaspidi saab, seda
 on raske otsustada.

Wroomikat

29. aprillil keelastas Ch. L. Tall. os.
 Raava spordiseltsil „Eela“ andes nende
 poolt eeskava ja tantsuks orkestri. Teel
 Raavase keelustati Kehtna kõrgemal
 kodumajanduse kooli.

26. mail korraldati liigete oma-
 vaheline pidu.

Maan Olli Vaherilt, pildid Erna Säkilt.

